

EEN HELDENSTRIJD

of

DE KAPITEIN DER BOSCHGEUZEN

EERSTE DEEL

NEGENTIENDE HOOFDSTUK

Agnes !

Dienzelfden morgen lag Agnes bleek en moe geschreid op haar strooleger in het somber hol, waar het getralied gat nauwelijks een lichtstraal doorliet.

Een vreeselijken nacht had de arme moeder doorgebracht.

Pauwelken was een bloempje en de wortel was geplant in 't moederharte ; ruw was die bloem van den wortel afgerukt.

— Pauwelken, Pauwelken, had Agnes den ganschen, langen nacht geroepen... En ze had willen bidden, maar het beeld van haar zoontje had dat der H. Maagd verdreven en de smeekingen waren overgegaan in een hartstochtelijk geroep om het kind. En als ze de handen vouwde, meende ze zijn zijden lokken of zachte wangen te voelen...

Nu was het weer morgen en de nieuwe dag bracht ook nieuwe hoop...

O, zeker had men haar willen angstig maken om een

bekentenis te verkrijgen, deze gevangenschap was slechts een bedreiging... en straks zou de cipier haar komen bevrijden, haar laten terugkeeren naar het kind, dat om zijn moeder geroepen had.

Agnes wachtte en bij 't minste geluid sprong ze op, drukte ze de hand op den jagenden boezem, keek ze in angstige spanning naar de deur...

En eindelijk werd de ruwe, met ijzer beslagen deur geopend.

Nu kwam men haar verlossen.

Maar gillend vluchtte de vrouw in den versten hoek van het hol, want Peter Titelmans, de inkquisiteur, stond daar... de havelooze kerel, met zijn afstootelijk gelaat en wreede oogen, met zijn eeuwigen grijnslach om de bloedlooze lippen, met den knuppel, teeken zijner brutale macht, dien hij nimmer aflegde, ook hier niet bij dit lam, deze weerlooze moeder.

— Ei, zoo angstig, zoo schuw, sprak Titelmans hoonend, nadat hij de deur gesloten had. Gij ziet mij voor een vijand aan, gij beeft... en ik ben uw vriend... Ja, waarom zoude ik het verzwijgen... ik ben immer openhartig... ik heb u lief!

— Ha! dat is slecht, heer... het is slecht van u dat ge nog met mijn smarte spot! O! als ge niet wreed zijt, laat me dan naar mijn kind terugkeeren... gij kunt het... gij zijt machtig.

— Ja, machtig ben ik en daarom, luister, zoete vrouwe... Gij zijt schoon en uw schoonheid trof mij... Ik kan u de vrijheid schenken, maar ik kan u ook doen folteren... ik kan dat heerlijk lichaam breken, vernielen...

— Houd op, houd op... laat mij gaan!

— Maar ik ben niet wreed... ik wil u de vrijheid terug-schenken...

— Doe het, heere... doe het bij de wonden Onzes Heeren... wat misdeed ik... was ik niet een stille vrouw, die mij alleen met mijn huis bemoeide!

— Luister, Agnes... gij heet immers Agnes... gij zult van hier gaan, maar dan moet ge me minnen... ik heb u lief...

De blinddoek werd van die reine oogen afgerukt... Agnes zag voor haar den ellendeling, den schurk, het monster, wien niets heilig was...

— Ga weg, ga weg! riep de vrouwe... en de bleekheid harer wangen verdween voor het gloeiend rood der veront-

waardiging... Ga heen... O! schande... ik ben gade en moeder! En gij noemt u rechter eener heilige instelling...

— Vrouw, ge tergt mij en dat is gevaarlijk! Weet ge, dat ik u in mijn macht heb, en Titelmans deed een stap nader.

— Weg, ellendeling... ik weet dat ik in uw macht ben... doch weet, dat ik mijn hoofd tegen dezen muur te pletter kan slaan... Ik beef, ja, maar niet meer van vreeze... Ik moet van u geen deernis verwachten, ik zal uw genade niet meer afsmeecken... Titelmans, ge zijt een monster... een monster... ik veracht u... Ha! ge meendet in mij een zwakke vrouwe te zien... maar omdat ik gade en moeder ben, gevoel ik me sterk...

De inkquisiteur stond een wijle als verplet. Hij, de diep gezonken ellendeling, had gemeend dat deze vrouwe uit doodsangst voor hem bezwijken zou, want hij beoordeelde ieder naar zijn eigen verdorven karakter, en nu werd hij zelf vernederd... door een vrouw.

De wraakzucht laaide weer op, de oogen schoten vlammen, en somber riep Titelmans:

— Tot straks!

Toen hij weg was, viel Agnes weenend op de knieën.

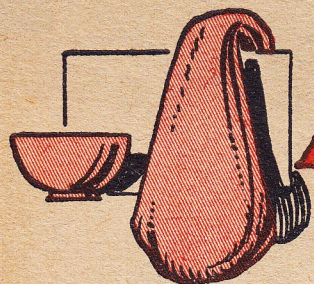
— O God... ook dat nog... ook dat nog! snikte ze harts-tochtelijk... Waarmede heb ik dit alles verdiend? Ach Jacob, waarom mengdet ge u in die beroeringen... wij waren zoo gelukkig... Maar neen, neen Jacob, gij zijt edel, en braaf... gij deedt wel... O God, schenk mij kracht... red mij... breng ons allen weer samen!

Allerlei gevoelens streden in dat gefolterd harte om den voorrang.

En daarboven liep Titelmans rond, met grimmig gelaat dat beheerscht werd door een boosaardigen blik... en nog helscher was de grijnslach om zijn wijden mond.

EEN

HELDEN

STRIJD

*of de kapitein
der boschgeuzen*

door A. HANS

EEN

HELDENSTRIJD

OF

De Kapitein der Boschgeuzen

door

A. HANS

EVANGELISATIE DRUKKERIJ

Groendreef, 67, Brussel

—
1926